

עלון מס' 356
כ"ב מרחשוון ה'תשע"ה

חיי שרה

"ותאמר שְׁתֵּה אֲדוֹנִי"

למדים דרך ארץ

מרבקה.

שיהא האדם מקביל

את כל האדם בשמחה

וקורא לו רבי ואדוני,

שהרי רבקה למדתנו

ואמרה לאליעזר

'שתה אדוני'.

מדרש הגדול

הלוות, קשה לכל

אשר לפניו, וקל לן

הבט לאחריו.

ר' יהודה אחריו זצ"ל

"אל תאזרו אותי וה'

הצליז דרכי"

אין צריך לומר,

שנשחר עושה

חסד ולוקח

אותנו ברכו

שאסור לעכב

אותו ולו

לרגע אחד.

הנהגות אהבת

ישראל

להקדשת פינה זו..

0524701030

הדלקת הנר: 16:22

יציאת השבת: 17:16

לה"י

"מחודדין בפיר"

שיהיו דברי תורה

"וַיִּקְרָא אֲבִרְהָם מֵעַל פָּנָיו מִתּוֹ וַיִּדְבֵּר אֶל בְּנֵי זֹתָ לֵאמֹר"

והובר, כי כל אותה עת, במשך כל השיחה ישבה הרעיה על המשבר בחדר פנימי, וניתן לשער את סערת רוחו של האברך. ודאי היה עצבני כדרכם של אבות העומדים להיות אבות. ודאי בקש לומר תהילים למען האם והעובר, לכן באה החותנת לרמוז שיסיים את השיחה, שאין זו העת המתאימה. והיא צדקה..

אך כשאדם עולה לשמים בבוא עתו, הוא נשאל: 'המלכת את חברך בנחת רוח?' המלכת, להחשיבו למלך.. אם המלך היה משוחח עמך היית משלחו מעל פניך? מקרה זה הותר רשם עז על בן הישיבה עד שהחליט לעזוב את ישיבתו ולעבור לישיבת קלם, בית היוצר של גדולי תנועת המוסר, מקום לימודו של אותו אברך. לימים הפך בעצמו בן הישיבה למשגיח מפורסם. שמו של אותו אברך ר' ירוחם ממיר זצ"ל. הוא אשר למדנו שכאשר הוצרך אברהם לדבר עם בני חת קם כאילו אין מתו מוטל לפניו, הרי צריך לדבר עם בני אדם ומצד כבוד הבריות אין עליו לבכות לפנייהם לצערם, רחץ פניו וצערו בלבד. ואנו.. כל דכדוך נראה על פנינו.. כל ענה בלבנו מקרינה מיד על סביבותינו וכבר אנו משדרים קוצר רוח, עוקצנות, מענישים את הסביבה את החברה את המשפחה.. מתי יגיעו מעשינו למעשי אבותינו.

לוקט מתוך 'מעין השבוע'

אבותינו.

"וַאֲבִרְהָם יִקָּן"

מלכת אנגליה שעברה ברחוב היהודים, והנה היא רואה יהודי חרדי עם זקן ופיאות, כיפה וציצית. מיד ירדה מהמכונית ואמרה ליהודי 'מצאת חן בעיני, אני מבקשת שתבוא לארמון היום, בשעה ארבע אחר הצהריים, ואתן לך הרבה מתנות'. - 'ודאי שאבוא', אמר היהודי ורץ לביתו. הסתכל בראי וחשב שעליו להתכונן למאורע הנפלא הזה, שהרי לא כל יום מלכת אנגליה מזמינה אותו לבוא. ואז חשב לעצמו 'מה זה הזקן שלי, ומהן הפיאות הללו? זה לא מתאים. ומה הבגדים האלה שאני לובש? צריך להתאים את עצמי לגוים'. מיהר ולבש מכנסיים קרועים שנמצאים באופנה וחולצה משונה, ונכנס לארמון. שאלה אותו המלכה 'סלח לי, מה אתה עושה פה? מי הזמין אותך בכלל?'. אמר לה 'זה אני, אמרת לי לבוא בשעה ארבע'. ואז היא נזכרה ואמרה לו 'נ', איפה הזקן והפיאות והאור מהפנים?'. 'הורדתי את כל זה כדי למצוא חן בעיני המלכה', ענה. אמרה לו המלכה 'טיפש מטופש, כמוך יש לי מליונים'.

זכות הלימוד בעלון להצלחת אורטל בת רחל הי"ו

דיני חציצה ומים הכשרים לנטילה

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שליו"א,
ראש כולל "פורת יוסף"

תקנו חכמינו נטילת ידיים במים

קודם שיאכל פת, אפילו אם אינם מלוכלכות. וזאת, זכר לדיני 'טומאה וטהרה' שאינם נוהגים בזמנינו שאין בית-המקדש. ולפיכך:

א. מים שנשתנו מראיהם, כגון מחמת דיו שנפל לתוכם, פסולים לנטילת-ידיים.

ב. מים שנעשתה בהם מלאכה, כגון ששרו בהם ירקות או שנתנו בהם בקבוק שבתוכו משקים כדי לצננם, פסולים.

ג. מי שלא נטל ידיו ונגע במים, לא נפסלו המים. אבל אם שכשך ידיו בתוכם לנקותן, ואפילו רק את אצבעו הקטנה, נפסלו.

ד. מים מלוחים או סרוחים או מרים או עכורים, אם אינם ראויים לשתיית כלב, פסולים לנטילת-ידיים. ולכן אין ליטול ממי הים בכלי, אבל להטביל בהם את הידיים, מותר.

ה. קודם הנטילה צריך להשגיח שיהיו הידים נקיות בלא שום חציצה. וצריך לדקדק בצפרנים שלא יהא תחתיהן ליכלוך.

ו. מי שיש על ידיו צבע, אם אין ממשות בצבע כי אם מראה בלבד (כגון 'חניה'), אינו חוצץ. אבל אם יש ממשות בצבע, חוצץ.

ז. מי שהוא אומן כגון שהוא צבע או מכונאי וידיו או אצבעותיו מלוכלכות והוא רגיל בכך, אינו חוצץ, אלא אם כן הוא ברוב היד. אבל אם מקפיד לנקות את ידיו, כגון בסוף יום העבודה, חוצץ.

ח. צריך להסיר את הטבעות מהאצבעות. ואם אין רגילים להסיר את הטבעות מעל האצבעות אף בשעת מלאכה או לישה, אין צריך להסירם קודם נטילה.

ט. מי שיש פצע על ידו ועליו אגד (פילסטור), צריך להסירו ואח"כ יטול ידיו. אבל אם יש על ידו תחבושת ואינו יכול להסירה, יטול את שאר היד. וכן אם יד אחת חבושה או 'מגובסת', יטול רק את ידו השנייה.

מהנהגתו של אליעזר - אומר הילקוט הגרשוני- ניתן ללמד על ההנהגה הראויה בענין התפלה. לפעמים אדם קם בבוקר ומיד רוצה לאכול אך- מה לעשות- אסור לאכול עד אחרי התפלה אז אין ברירה ומתפללים... זהו שאומר לבן לאליעזר שב תאכל ואליעזר עונה לא אוכל עד אם דברתי דברי, עד לאחר התפלה. לבן לא מתרגש מיד אלא 'ויאמר דבר'. הוא אומר תגיד מהר ובקיצור מה שאתה חייב ותוכל לאכול. היצר אומר כמוהו, נו אחת ושתיים תתפלל ותוכל לאכול כבר, אך אליעזר עונה לו. לא, 'עבד אברהם אנכי' אצלנו תפלה היא משהו הרבה יותר רציני וחשוב, זה לא משהו שאנחנו מנסים לסיים אחת ושתיים רק כדי לאכול.

מתוך 'ומתוק האור'

אם אדם חי בתחושה כי הוא עשוי לסים את חייו בפסע פתאום, ולהקרא בכל רגע לעמוד בפני בית דין של מעלה, תשלל ממנו ההנאה מתאוותיו. תחושה זו, אף תקנה לו רצינות, ויתרחיק אותו מקלות ראש.

משל למלך שהיה לו אח צעיר הולל ופוחז, אשר בלה כל ימיו בתענוגים ובקלות ראש. החליט המלך ללמד לקח את אחיו הצעיר. הוא הזמין לסעד עמו סעודה מפארת כיד המלך, עם המאכלים הטובים ביותר. ברקע מנגנת תזמורת הקצר, וכל המשתתפים עומדים למלא כל משאלה של הסועדים.

אולם בטרם יגיע הצעיר, צוה המלך לתלות מעל למקום מושבו חרב חדשה עם חוט חזק, אך שקוף ודקיק שכמעט בלתי נראה לעין. והנה כאשר הגיע הצעיר וראה את השלחן הערוך, התפשט חיוך רחב על פניו, והוא הכין עצמו לאכילת התענוגים שלפניו. הוא התישב על מקומו בהדד, ואז שם לב לחרב התלויה מעל לראשו עם חוט בלתי נראה. כל שמחתו נעלמה בבת אחת, הוא לא הצליח כלל להנות מן הסעודה, וכל העת הסתכל שוב ושוב כלפי מעלה, כדי לראות אם החרב החדה אינה דוהקת לקראתו.

לפסע שואל אותו המלך: למה אתה לא אוכל, האם האוכל לא טעים לך? או אולי אתה לא חש בטוב? ענה לו הצעיר: כיצד אוכל לאכול ולהתענג על כל הטובה, בראותי כל העת את חוד החרב מרחף מעל לראשי... השיב לו המלך בשאלה: וכיצד בשאר הימים אתה נהנה ומתהלך חסר דאגה, וכי חרב ש'ל מלאך המוות אינה מונפת מעל לראשך, האם חייך מבטחים לך לנצח?

כך צריך האדם לחיות בנדיעה, כי בכל רגע הוא עשוי להפריד מן החיים, ולהתייבב לתת דין וחשבון בפני בית דין של מעלה. אם יחוש האדם בחרב המונפת מעל לראשו, ואם יסתכל כל העת לאן הוא הולך, ולפני מי הוא עתיד לתן דין וחשבון, כל הנאות העולם הזה, יהיו חשובות בעיניו כקלפת השום.

אבות ישראל

"ואברהם זקן בא בימים"

בחיי האדם ישנן שלש נקודות - עבר, הווה ועתיד. כשאדם מביט על העבר שלו ומתבונן: מה השגתי, מה בניתי בחיי... בדרך כלל התשובה תהיה: כלום... ההווה - מה כבר אפשר להשיג ברגע אחד? ממש מאומה. רק העתיד הוא יפה וגדול... אוי, איזה עתיד יפה. לכל אחד יש חלום להיות עשיר, חכם, צדיק. העבר וההווה לא שווים כלום, ורק העתיד מלא שושנים. לפי זה, אדם זקן שיש לו עבר ארוך ועתיד קצר - אינו שווה כלום. כי כמה כבר יחיה בעתיד? שנה, שנתיים? הרי הוא כבר יום רגל אחת בקבר. לכן התואר "זקן" בדורנו נחשב לעלבון גדול. בדורות שלפנינו, ההשקפה היתה הפוכה: העתיד הוא כלום, כי אדם לא יכול לדעת מה יהיה מחר, אי אפשר לסמוך על העתיד. לעומת זאת העבר - הוא העיקר, כי שם יש לאדם מטען מלא גדלות. הוא למד הרבה תורה, קיים הרבה מצוות במסירות נפש. ממילא, בדורות קודמים היה מכובד יותר להיראות זקן בעל זקן לבן, כי פירוש הדבר שליהודי זה יש מאחוריו מטען מלא גדלות, הוא אדם גדול. יש לו עבר גדול ועתיד קטן. אבל מי שהוא עדיין צעיר, מה כבר השיג בחייו כמעט כלום. והעתיד- הרי לא יודעים מה יהיה מחר, ממילא אינו שווה כלום.

הגר"ש פינקוס זצ"ל